

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

3 juli 2019*

”Personalmål – Anställda vid EIB – Organisation av tjänstegrenarna – Befrielse från arbetskyldighet – Åtkomst till e-postkonto och it-anlutningar – Administrativt förfarande – Upptagande till prövning – Rättssäkerhet – Rätten att yttra sig – Oskuldspresumtion – Olafs slutliga rapport – Motiveringsskyldighet – Skadeståndsansvar – Ekonomisk skada – Ideell skada”

I mål T-573/16,

PT, anställd vid Europeiska investeringsbanken, företrädd av advokaten E. Nordh,

sökande,

mot

Europeiska investeringsbanken (EIB), inledningsvis företrädd av G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams och G. Faedo, därefter av G. Faedo och M. Loizou, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna M. Johansson och B. Wägenbaur samt J. Currall, barrister,

svarande,

angående en talan, som grundas på artikel 270 FEUF och artikel 50a i stadgan för Europeiska unionens domstol, med yrkande dels om ogiltigförklaring av EIB:s beslut av den 13 april, 12 maj, 16 juni och 20 oktober 2015, av den 6 juni 2016 och den 7 februari 2017 om befrielse från arbetskyldighet för sökanden, av EIB:s beslut av den 18 juni 2015 att stänga av sökandens åtkomst till sitt e-postkonto och till EIB:s it-anlutningar, samt EIB:s beslut att inte ge sökanden tillgång till sina lönebesked samt att stryka sökandens namn i organisationsschemat på bankens intranät, dels om skadestånd för den skada sökanden påstår sig ha lidit,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden H. Kanninen (referent), samt domarna J. Schwarcz och C. Iliopoulos,

justitiesekreterare: handläggaren P. Cullen,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 23 januari 2018,

följande

* Rättegångsspråk: svenska.

Dom¹

[utelämnas]

III. Rättslig bedömning

[utelämnas]

D. Prövning i sak

1. Yrkandena om ogiltigförklaring

[utelämnas]

a) Den första grundens första del: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

[utelämnas]

2) Prövning av den första grundens första del

- ²³³ Det ska erinras om att principen om förutsägbarhet utgör en integrerad del av rättssäkerhetsprincipen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 maj 2017, Deza/Echa, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 135 och där angiven rättspraxis), och att den utgör en allmän princip i unionsrätten. Denna princip syftar till att säkerställa förutsebarhet rörande de situationer och rättsliga relationer som följer av unionsrätten (se dom av den 4 maj 2016, Andres m.fl./ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, punkt 35 och där angiven rättspraxis) och kräver att varje rättsakt från administrationen som medför rättsverkningar ska vara klar och precis, så att de berörda på ett otvetydigt sätt kan få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter och vidta åtgärder i enlighet därmed (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 januari 2016, DF/kommissionen, T-782/14 P, EU:T:2016:29, punkt 45 och där angiven rättspraxis). Detta krav gäller i än högre grad när rättsakten i fråga kan få negativa konsekvenser för de berörda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 maj 2017, Deza/Echa, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 135).
- ²³⁴ Dels medför rättssäkerhetsprincipen att varje rättsakt som är avsedd att ha rättsverkningar måste stödja sin bindande verkan på en bestämmelse i unionsrätten, vilken uttryckligen måste anges som rättslig grund (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 maj 2017, Deza/Echa, T-115/15, EU:T:2017:329, punkt 135 och där angiven rättspraxis). Detta krav gäller även i förhållande till motiveringsskyldigheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 oktober 2009, kommissionen/rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, punkt 55).
- ²³⁵ Den omständigheten att det inte hänvisats till en viss bestämmelse kan förvisso inte utgöra en väsentlig brist när den rättsliga grunden för rättsakten i fråga kan härledas från andra delar av densamma. En uttrycklig hänvisning är dock obligatorisk om de som berörs av den och unionsdomstolen annars skulle sväva i ovisshet om den exakta rättsliga grunden för denna rättsakt (dom av den 14 juni 2016, kommissionen/McBride m.fl., C-361/14 P, EU:C:2016:434, punkt 48).

¹ Nedan återges endast de punkter i förevarande dom som tribunalen anser bör publiceras.

- 236 Dels kräver rättssäkerhetsprincipen att konsekvenserna av rättsakten i fråga ska vara förutsägbara (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juni 2015, Health Food Manufacturers' Association m.fl./kommissionen, T-296/12, EU:T:2015:375, punkt 86).
- 237 Omfattningen av begreppet förutsebarhet beror emellertid i hög grad på den aktuella rättsaktens innehåll, det område som den berör och vem den är riktad till. I synnerhet utesluter detta begrepp inte att den berörda personen kan se sig nödsakad att anlita kvalificerade rådgivare för att bedöma, i rimlig grad under omständigheterna i fallet, vilka konsekvenser denna rättsakt kan få (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 219).
- 238 I det aktuella fallet noterar tribunalen, i likhet med sökanden att begreppet ”befrielse från arbetsskyldighet” inte har något uttryckligt stöd vare sig i 2009 års personalföreskrifter eller i någon annan unionsbestämmelse. Det framgår inte av handlingarna i målet att det är en vanlig eller till och med välkänd praxis vid EIB i synnerhet och hos unionens institutioner i allmänhet att tillgripa åtgärder såsom befrielse från arbetsskyldighet. Vid sammanträdena den 13 mars och den 15 juni 2015 hänvisades vidare uttryckligen till den ”speciella” karaktären av sökandens befrielse från arbetsskyldighet.
- 239 Varken beslutet av den 13 april 2015 eller beslutet av den 12 maj 2015 anger vilken rättslig grund som EIB anser utgöra grunden för sökandens befrielse från arbetsskyldighet. Dessa beslut är särskilt kortfattade och anger ingen rättsregel eller faktiska omständigheter som gör det möjligt för sökanden att identifiera en sådan rättslig grund. I beslutet av den 13 april 2015 har EIB nämligen endast hänvisat till ”situationen på [sökandens] arbetsplats”, till bankens generalinspektions utredning och till verksamhetens och sökandens intresse. I beslutet anges, utan ytterligare detaljer, att sökanden ”tillfälligt befrias från sina yrkesmässiga skyldigheter” och att hans rättigheter enligt personalföreskrifterna förblir oförändrade. Beslutet av den 12 maj 2015 är ännu mer kortfattat, eftersom det endast hänvisar till utredningens genomförande, sökandens och hans överordnades välbefinnande och en eventuell omplacering av sökanden.
- 240 Trots att det saknas en hänvisning till den rättsliga grunden för sökandens befrielse från arbetsskyldighet i besluten av den 13 april och den 12 maj 2015 har EIB ändå, under flera månader, underlåtit att svara på sökandens begäran om klagande i detta avseende, och istället nöjt sig med att, via direktören för direktoratet för personal och administration, informera sökanden om att hans befrielse från arbetsskyldighet inte utgör en avstängning enligt artikel 39 i 2009 års personalföreskrifter. Det har således inte bestritts att EIB bland annat inte har besvarat ett e-postmeddelande av den 13 mars 2015, genom vilket sökanden uttryckligen begärt att EIB ”ska ange den rättsliga grunden för beslutet” om befrielse från arbetsskyldighet som EIB avsåg att anta (punkt 224 ovan). Det var först den 16 juni 2015, det vill säga efter att besluten av den 13 april och den 12 maj 2015 hade upphört att gälla, och på sökandens uttryckliga begäran, som EIB hänvisade till administrationens stora utrymme för eget skön vad gäller hur den organiserar sina tjänster och till EIB:s omsorgsplikt som grund för sökandens befrielse från arbetsskyldighet.
- 241 Under dessa omständigheter kunde sökanden inte före den 16 juni 2015, trots sin juridiska utbildning, och till och med efter att ha inhämtat ytterligare juridisk expertis, få någon klarhet i vilken rättsliga grund som eventuellt låg till grund för besluten av den 13 april och den 12 maj 2015. Slutsatsen blir därför att EIB under lång tid har låtit sökanden sväva i osäkerhet om dessa besluts innebörd. Till följd av detta var det omöjligt för honom att entydigt förstå sina rättigheter och skyldigheter och att agera i enlighet därmed.
- 242 Denna slutsats gör sig än mer gällande när man beaktar att, såsom sökanden har påpekat, EIB:s tolkning av begreppet ”undantag” [”*dispense*”] (från arbetsskyldighet) och uttrycket ”befriad” [”*libéré*”] (från yrkesmässiga skyldigheter) i besluten av den 13 april och den 12 maj 2015 skiljer sig väsentligt från deras normala innebörd. Begreppet ”*dispense*” syftar i sin ordinarie mening på tillåtelse att inte

göra vad som är föreskrivet. När det gäller uttrycket "*libéré*" avses i dess ordinarie mening en frihet, det vill säga att inte längre vara skyldig att göra vad som är föreskrivet. I det aktuella fallet har dock EIB använt begreppet "*dispense*" och uttrycket "*libéré*" för att beskriva ett förbud mot att göra vad som är föreskrivet. Såsom EIB uttryckligen har medgett vid förhandlingen "k[unde] [sökanden] inte arbeta" på grund av sin befrielse från arbetsskyldighet. Skriftväxlingen mellan sökanden och EIB visar på denna tvetydighet. När sökanden besvarade ett e-postmeddelande av tjänstekaraktär den 15 april 2015 ledde detta till exempel till en "reprimand" från direktören för direktoratet för finansiell risk vid GD RM. Denne direktör förklarade dock inte för sökanden att han var förbjuden att arbeta, utan endast att han "officiellt inte var i tjänst" och att han inte förväntades arbeta eller svara på sina e-postmeddelanden.

243 Härav följer att besluten av den 13 april och den 12 maj 2015 åsidosätter rättssäkerhetsprincipen samt är bristfälligt motiverade, eftersom den rättsliga grund som använts inte har angetts.

244 I besluten av den 16 juni och den 20 oktober 2015 anges däremot tydligt och exakt den rättsliga grund på vilken de grundar sig eller de innehåller åtminstone uppgifter som gör det möjligt för sökanden att identifiera den på ett otvetydigt sätt.

245 I beslutet av den 16 juni 2015 anges härvid bland annat följande:

"När det gäller den begäran om förtydligande av den rättsliga grunden som dina advokater formulerat i skrivelsen av den 3 juni 2015 ber vi dig att notera att EIB, i likhet med alla andra EU-institutioner, förfogar över ett betydande utrymme för eget skön vad gäller hur den organiserar sin verksamhet och sin personal. Dessa [befogenheter] inkluderar befogenheten att besluta om en befrielse från arbetsskyldighet, i enlighet med rättspraxis, särskilt när administrationen har att hantera incidenter som inte är förenliga med den ordning och den arbetsro som måste råda inom verksamheten. EIB är skyldig att ingripa med all nödvändig energi och agera med den snabbhet och noggrannhet som krävs med hänsyn till omständigheterna i ärendet, i syfte att fastställa fakta och därefter, med full vetskap om omständigheterna, besluta om lämpliga konsekvenser därav.

[EIB] har därför, under sådana omständigheter som i det aktuella ärendet, dels vidtagit de provisoriska brådskande administrativa åtgärder som den anser nödvändiga för att återupprätta arbetsron i enlighet med kraven på god förvaltning och omsorg. Dessa åtgärder antogs av [EIB] med den vederbörliga omsorg som den ska visa när den hanterar en persons situation.

[EIB] har vidare snabbt försökt att fastställa relevanta fakta om rapporterade situationer eller anklagelser för att kunna fatta beslut om ytterligare åtgärder. Med tanke på förevarande incidenters art handlade [EIB] ärendet med särskild omsorg.

...

Denna bekräftelse på din befrielse från arbetsskyldighet grundar sig i huvudsak på följande:

- a) Betydande verksamhetsintresse, vilket kräver formella skyddsåtgärder från [EIB]:s sida för att hantera situationen på din arbetsplats där relationen mellan dig och dina överordnade blivit så outhärdlig att arbetet inte längre kan bedrivas på normalt sätt. Avdelningsarbetets återupprättande kan inte längre uppnås utan att skilja dig från dina närmast överordnade.
- b) Skyldigheten att beakta dina överordnades intresse; dessa känner sig hotade av ditt uppträdande och kan inte längre utföra sitt arbete med framgång när du är närvarande vid [EIB].
- c) Skyldigheten att ta hänsyn till dina intressen, i den meningen att administrationen har en skyldighet att inte exponera dig för de personer som du har framfört anklagelser emot."

246 Beslutet av den 20 oktober 2015 ”bekräftar” sökandens befrielse från arbetskyldighet, anger att frågan om den rättsliga grund som använts redan har lösts och innehåller följande förtydliganden:

”Beslutet om befrielse från arbetskyldighet ligger helt inom [EIB:s administrations] befogenheter och, i synnerhet, inom ramen för de rättigheter och befogenheter som ordföranden [för EIB] har att administrera personalen [vid EIB] i egenskap av tillsättningsmyndighet i enlighet med [protokoll nr 5 om EIB:s stadga] och EIB:s arbetsordning (artikel 23.3).”

247 Enbart det faktum att besluten av den 16 juni och den 20 oktober 2015 uttryckligen anger eller gör det möjligt för sökanden att identifiera den rättsliga grund som använts är dock inte tillräckligt för att man ska kunna dra slutsatsen att besluten uppfyller rättssäkerhetsprincipens krav. Enligt den rättspraxis som anges i punkterna 233, 234 och 236 ovan hade det dessutom krävts att sökanden med tillräcklig precision kunde förstå beslutens räckvidd, särskilt vad gäller deras begränsningar i tiden, och därmed hur länge han skulle vara befriad från arbetskyldighet. Detta krav var desto mer akut, eftersom en långvarig befrielse från arbetskyldighet, av det slag som sökanden varit föremål för, är likvärdigt med en avstängning enligt artikel 39 i 2009 års personalföreskrifter, i det avseendet att den berövar honom möjligheten att fullgöra sina uppgifter (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 16 december 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, punkterna 39 och 40), och dessutom sannolikt också kommer att få betydande negativa konsekvenser för hans yrkesmässiga, administrativa och finansiella situation.

248 För det första kan en långvarig befrielse från arbetskyldighet, av det slag som sökanden varit föremål för, antas påverka dennes rättigheter enligt personalföreskrifterna på ett ofördelaktigt sätt. När en anställd vid EIB, såsom sökanden, är befriad från arbetskyldighet kan denne inte på ett ändamålsenligt sätt vara föremål för utvärdering enligt artikel 22 i 2009 års personalföreskrifter eller, på grundval av denna utvärdering, därefter befordras på grundval av artikel 23 i samma föreskrifter.

249 För det andra kan en långvarig befrielse från arbetskyldighet, av det slag som sökanden varit föremål för, antas påverka dennes ekonomiska rättigheter på ett ofördelaktigt sätt. Så är fallet även om den berördes lön, såsom i det aktuella fallet, bibehålls hela den period denne är befriad från arbetskyldighet. Ersättningen till en av EIB:s anställda, såsom sökanden, kan nämligen inbegripa inte bara lön, utan bland annat de årliga bonusar som avses i bilaga II till 2009 års personalföreskrifter. En långvarig befrielse från arbetskyldighet, av det slag som sökanden varit föremål för, hindrar emellertid att hans arbete utvärderas under en lång tid (se punkt 245 ovan), vilket i praktiken innebär att han berövas möjligheten att beviljas sådana bonusar. Eftersom han i sådana fall inte längre kan befordras (se punkt 248), har han inte heller möjlighet att få den löneökning som åtföljs av en befordran enligt artikel 23 i 2009 års personalföreskrifter.

250 För det tredje innebär den omständigheten att inga arbetsuppgifter tilldelas en anställd vid EIB som i likhet med sökanden varit föremål för en långvarig befrielse från arbetskyldighet, att vederbörande, trots att personen bibehåller sin lön, kan göra gällande att hans ideella intressen skadas (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 16 december 2015, DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, punkt 42), samt att principen om överensstämmelse mellan lönegrad och tjänst, enligt vilken arbetsuppgifterna för en tjänsteman eller annan anställd vid unionen inte får vara betydligt lägre än vad som motsvarar hans eller hennes lönegrad och tjänst, med hänsyn till deras art, betydelse och omfattning, skadas (dom av den 23 mars 1988, Hecq/kommissionen, 19/87, EU:C:1988:165, punkt 7, och dom av den 28 maj 1998, W/kommissionen, T-78/96 och T-170/96, EU:T:1998:112, punkt 104). I motsats till vad EIB har hävdat är denna princip inte på något sätt begränsad till beslut om omplacering (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2008, Kerstens/kommissionen, F-119/06, EU:F:2008:54, punkt 45),

251 Besluten av den 16 juni och den 20 oktober 2015 åtföljs emellertid, till skillnad från besluten av den 13 april och den 12 mars 2015, vilkas varaktighet uttryckligen begränsades till en månad, men också till skillnad från ett beslut om avstängning i enlighet med artikel 39 i 2009 års personalföreskrifter,

vars längsta varaktighet är tre månader, med undantag för straffrättsliga förfaranden, inte av någon tydligt angiven tidsmässig begränsning. I dessa beslut erinras förvisso om att sökandens befrielse från arbetsskyldighet är tillfällig och att dess avslutande är avhängigt av att en framtida händelse inträffar. Tribunalen konstaterar emellertid att datumet för denna framtida händelse inte kunde fastställas med tillräcklig precision vid tidpunkten för antagandet av nämnda beslut.

- 252 Beslutet av den 16 juni 2015 inskränker sig nämligen till att tidsbegränsa sökandens befrielse från arbetsskyldighet till den tidpunkt då Olafs ”formella utredning” avslutas. Begreppet ”formell utredning” förekommer varken i förordning nr 883/2013 eller i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) (EGT L 136, 1999, s. 1), som den upphäver. Det framgår dock av protokollet från ett möte den 15 juni 2015 att detta begrepp, i motsats till vad förefaller framgå av sökandens inlagor, inte åsyftar begreppet ”administrativ utredning” enligt definitionen i artikel 2.4 i förordning nr 883/2013, utan, rent allmänt, till förfarandet vid Olaf, som avslutas i och med att en utredningsrapport upprättas. Vid detta möte informerade direktören för direktoratet för personal och administration vid EIB nämligen sökanden om att man hade för avsikt att förlänga befrielsen från arbetsskyldighet fram till dess att Olafs rapport var tillgänglig.
- 253 Beslutet av den 20 oktober 2015 inskränker sig på samma sätt till att tidsbegränsa sökandens befrielse från arbetsskyldighet till den tidpunkt då Olafs ”arbete” avslutas. Begreppet ”arbete” används inte på detta sätt vare sig i förordning nr 883/2013 eller i förordning nr 1073/1999, som den har upphävt. Mot bakgrund av övervägandena i punkt 252 ovan kunde sökanden dock förstå att begreppet ”arbete”, i likhet med begreppet ”formell utredning”, rent allmänt hänvisar till förfarandet vid Olaf, vilket avslutas i och med upprättandet av en utredningsrapport.
- 254 I förordning nr 883/2013 föreskrivs dock ingen fast tidsfrist för upprättandet av en utredningsrapport från Olaf. I den förordningen anges endast, utan ytterligare detaljer, att en utredningsrapport från Olaf ska upprättas när den administrativa utredningen, som definieras i artikel 2.4 i den förordningen, ”avslutats”, eller ”efter” densamma. Ingen fast tidsfrist gäller heller för den administrativa utredningen. I artikel 7.8 i nämnda förordning föreskrivs nämligen att om en utredning inte kan avslutas inom tolv månader från det att den inleddes ska Olafs generaldirektör vid utgången av den tolv månadersperioden och därefter var sjätte månad rapportera till Olafs övervakningskommitté, och ange skälen till det och de åtgärder som planeras för att skynda på utredningen.
- 255 De uttalanden som gjordes av direktören för direktoratet för personal och administration vid EIB vid mötet den 15 juni 2015, vars syfte var att låta sökanden yttra sig innan beslutet av den 16 juni 2015 antogs, bekräftar att det är svårt att med någon som helst precision eller säkerhet får klarhet i vilken tidsbegränsning som gäller i förhållande till slutförandet av förfarandet vid Olaf. Vid detta möte informerade direktören för direktoratet för personal och administration vid EIB nämligen sökanden om att man hade för avsikt att förlänga befrielsen från arbetsskyldighet fram till dess att Olafs rapport var tillgänglig och att man ”hoppades att detta skulle vara fallet före sommarsemesterna, men att ingen garanti kunde ges till honom i detta avseende eftersom [EIB] inte hade någon kontroll över Olafs förfarande”.
- 256 Mot denna bakgrund kunde sökanden inte med tillräcklig precision fastställa det tidsmässiga tillämpningsområdet för besluten av den 16 juni och den 20 oktober 2015. Det var således omöjligt för honom att entydigt förstå sina rättigheter och skyldigheter och att agera i enlighet därmed.
- 257 Följaktligen åsidosätter besluten av den 16 juni och den 20 oktober 2015, i likhet med besluten av den 13 april och den 12 maj 2015, rättssäkerhetsprincipen.
- 258 EIB:s argument att en befrielse från arbetsskyldighet var den enda möjligheten att få till stånd ett slut på konflikten mellan sökanden och hans överordnade, med motiveringen att det inte var möjligt att omplacera honom till en annan avdelning eller ett annat organ, vederlägger inte denna slutsats. Det

stora utrymme för skönsmässig bedömning som EIB hävdar att man har vad gäller att organisera sin verksamhet på grundval av de uppgifter EIB anförtrotts och vad gäller den personal som står till EIB:s förfogande är nämligen inte obegränsat. Tvärtom måste detta utrymme för eget skön utövas i verksamhetens intresse och i enlighet med principen om överensstämmelse mellan lönegrad och tjänst (se dom av den 11 maj 2017, Z/domstolen, T-88/13 P, EU:T:2015:393, punkt 105 och där angiven rättspraxis), samt omsorgsplikten, de allmänna principerna i unionsrätten och den berördes grundläggande rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 december 2017, HQ/CPVO, T-592/16, ej publicerad, EU:T:2017:897, punkterna 26 och 27, dom av den 2 maj 2007, Giraudy/kommissionen, F-23/05, EU:F:2007:75, punkt 141, och av den 9 oktober 2007, Bellantone/revisionsrätten, F-85/06, EU:F:2007:171, punkt 61). Nämnade utrymme för eget skön gav således inte administrationen möjlighet att bortse från de krav som följer av rättssäkerhetsprincipen eller principen om överensstämmelse mellan lönegrad och tjänst för att under en lång tidsperiod skilja sökanden från hans arbete, vars längd inte kunde fastställas med precision, och med de betydande negativa konsekvenser som beskrivits i punkterna 247–250 ovan.

- 259 Om EIB ansåg att sökandens agerande liknade ett allvarligt skäl som kunde leda till avsked med omedelbar verkan, ankom det på EIB att genomföra ett disciplinärt förfarande mot honom och avstänga honom i enlighet med artikel 39 i 2009 års personalföreskrifter. Om EIB tvärtom ansåg, såsom EIB har hävdad vid förhandlingen, att sökandens uppträdande inte omfattades av tillämpningsområdet för denna bestämmelse, men att det var otänkbart för banken att fortsätta att samarbeta med honom, ålåg det EIB att, under förutsättning att de tillämpliga reglerna följdes, säga upp hans anställningsavtal i enlighet med artikel 16 i 2009 års personalföreskrifter.
- 260 Talan ska således bifallas såvitt avser den första grundens första del. Tribunalen ogiltigförklarar därmed besluten av den 13 april, den 12 maj, den 16 juni och den 20 oktober 2015.

[utelämnas]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) **Europeiska investeringsbankens (EIB) beslut av den 13 april, den 12 maj, den 16 juni respektive den 20 oktober 2015, den 6 juni 2016 och den 7 februari 2017 om att befria PT från arbetsskyldighet samt EIB:s beslut av den 18 juni 2015 om att stänga av PT:s åtkomst till sitt e-postkonto och till EIB:s it-anlutningar ogiltigförklarar.**
- 2) **EIB förpliktas att utge skadestånd till PT med 25 000 euro för den ideella skada som han lidit, jämte dröjsmålsränta från och med dagen för avkunnandet av denna dom. Dröjsmålsräntan ska utgå enligt räntesatsen för Europeiska centralbankens (ECB) huvudsakliga refinansieringstransaktioner ökad med 3,5 procentenheter.**
- 3) **Talan ogillas i övrigt.**
- 4) **EIB ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 juli 2019.

E. Coulon
Justitiesekreterare

H. Kanninen
Ordförande